

Clipa cea repede

REVISTA COLEGIULUI NAȚIONAL PEDAGOGIC
„MIHAI EMINESCU” TÂRGU MUREȘ

NR. 14/ 2026
EDITURA EDU

Editura Edu Târgu Mureş
ISSN 2559-0944
ISSN-L 2559-0944

Numărul 14/ 2026

În acest număr:

Consiliul Elevilor – Vocea care unește, clădește și dăinuie	2
Exercițiu creativ în cadrul clubului de carte	4
Fragmentul unui început	6
Prefigurări ale <i>Luceafărului</i> în <i>Dorința</i>	8
Toposuri în romanul „Ion” Casa și cărciuma	10
Somatizarea - ecoul propriilor tăceri	12
Concursul “Delphi – cunoaște-te pe tine însuși și lumea înconjurătoare!”	14
Utilizarea tehnologiei în educația timpurie	16
Eu, educația media	18
Toamna la Grupa Ștrumfilor – o aventură plină de culoare, învățare și zâmbete!	19
Din cenușă în diamant	21
Atelier de scriere creativă	23
Până nu se răcește cafeaua - enigmă, trecut și aroma cafelei calde	25
Biblioteca din cafenea	26
Activități de toamnă la grupa ”FLUTURAȘILOR”	28
În inima metropolei orientale: Jurnal de călătorie în Istanbul	31
O aventură de neuitat – Istanbul, Turcia	33

Colectivul de redacție:

Prof. Pop Raluca, prof. Matache Daniela – coordonatori

Prof. Fejer Zoltan – coperta

Trecut-au anii...

Trecut-au anii ca nori lungi pe șesuri
Și niciodată n-or să vie iară,
Căci nu mă-ncântă azi cum mă mișcară
Povești și doine, ghicitori, eresuri,

Ce fruntea-mi de copil o-nseninară,
Abia-nțelese, pline de-nțelesuri -
Cu-a tale umbre azi în van mă-mpesuri,
O, ceas al tainei, asfințit de sară.

Să smulg un sunet din trecutul vieții,
Să fac, o, suflet, ca din nou să tremuri
Cu mâna mea în van pe liră lunec;

Pierdut e totu-n zarea tinereții
Și mută-i gura dulce-a altor vremuri,
Iar timpul crește-n urma mea... mă-ntunec!

Consiliul Elevilor – Vocea care unește, clădește și dăinuie

Dintotdeauna Consiliul Elevilor a fost mai mult decât o structură formală: a fost o punte între elevi și profesori, între idei și acțiuni, între dorința de a fi ascultat și nevoia de a înțelege. La Colegiul Național Pedagogic „Mihai Eminescu”, am descoperit că a reprezenta colegii nu înseamnă doar a spune „noi vrem”, ci a transforma fiecare voce, fiecare sugestie, în fapte care vor face viața școlii mai frumoasă și mai vie.

Am încercat să aducem împreună toate secțiile și toate inimile: secția maghiară a devenit parte activă a proiectelor, iar împreună am construit momente care au unit comunitatea. Prin evenimente comune, activități creative și inițiative care au

implicat pe toată lumea, am simțit că școala nu mai este doar un loc în care înveți, ci o familie în care fiecare contează. Am învățat că o școală adevărată se clădește pe colaborare, nu pe contradicție. Elevii și profesorii trebuie să lucreze împreună, să se asculte, să se sprijine, și astfel am transformat tensiunea în dialog, diferențele în valori comune, iar ideile în proiecte care au lăsat o urmă în fiecare dintre noi.

Fiecare întâlnire, fiecare proiect, fiecare zâmbet și fiecare sugestie au conturat ceea ce înseamnă cu

adevărat să fii parte dintr-o comunitate: să te simți ascultat, respectat și implicat. Am descoperit că rolul nostru ca elevi nu este doar să primim educație, ci să o facem să pulseze mai puternic, mai cald, mai aproape de inima tuturor celor care fac parte din școală și pentru a putea transmite acest impuls și viitoarelor generații. Consiliul Elevilor de la Colegiul Național Pedagogic „Mihai Eminescu” speră să fie în continuare vocea care unește, mâna care va construi punți și sufletul care a încercat să transforme școala într-un loc unde fiecare elev a putut spune cu adevărat: „Aici contez, aici aparțin și vin cu drag”

Școala va avea nevoie întotdeauna de un Consiliu al Elevilor, o voce care să asculte, să adune și să aprindă în fiecare inimă dorința de a fi parte dintr-o comunitate unită.

Activități și proiecte inițiate

Consiliul Elevilor al Colegiului Național Pedagogic „Mihai Eminescu” a organizat Ziua Bobocilor, un eveniment dedicat integrării elevilor de clasa a IX-a în viața școlară și creării unor legături noi de prietenie. Activitatea s-a desfășurat în

curtea colegiului, într-un cadru energic și plin de voie bună. Bobocii au fost împărțiți pe echipe, fiecare purtând brățări tematice care îi identificau. Echipele au avut de îndeplinit o serie de taskuri și provocări menite să încurajeze colaborarea, comunicarea și spiritul de echipă. Fiecare probă a fost concepută astfel încât elevii să interacționeze, să se implice activ și să se sprijine reciproc. La final, echipa care a acumulat cele mai

multe puncte a fost desemnată câștigătoare și a primit un premiu special. Însă, dincolo de competiție, adevărata reușită a evenimentului a fost atmosfera de bucurie și entuziasm. Elevii s-au distrat, au lucrat împreună și au legat noi prietenii, făcând primii pași spre a se simți cu adevărat parte din comunitatea școlii. O altă activitate importantă organizată în cadrul școlii a fost „Happiness for Children”, un proiect caritabil dedicat sprijinirii copiilor nevoiași din Șăulia. În cadrul acestei inițiative, elevii Colegiului Național Pedagogic „Mihai Eminescu” au avut posibilitatea să doneze rechizite, hăinuțe și jucării, toate adunate cu drag pentru a aduce un strop de bucurie celor mici. Proiectul s-a bucurat de un real succes, întrucât elevii au răspuns

cu generozitate și empatie. Datorită gesturilor lor, numeroși copii au primit obiecte de care aveau mare nevoie, iar reacțiile lor pline de bucurie au arătat cât de important este spiritul solidarității. Suntem profund recunoscători pentru implicarea elevilor, pentru bunătatea și inima lor deschisă. Acest proiect a demonstrat încă o dată că, prin unitate și empatie, putem face o diferență reală în viața celor din jur.

Pentru că ne gândim mereu la nevoile elevilor și la sprijinul de care aceștia au nevoie în momentele cheie ale parcursului lor educațional, am organizat un workshop de orientare în carieră, susținut de consilierii școlari Nadia Rață și Oana Cordoș. Atelierul a fost dedicat în special elevilor de clasa a XII-a, aflați în fața unor decizii importante. Informațiile prezentate, discuțiile deschise și exemplele oferite de specialiști i-au sprijinit în identificarea propriilor interese, abilități și direcții de dezvoltare. Prima ediție a workshopului s-a bucurat de un feedback pozitiv și ne dorim ca acest proiect să continue, pentru că orientarea școlară și orientarea în carieră reprezintă componente esențiale ale traseului educațional al fiecărui elev și contribuie semnificativ la formarea lor pentru viitor.

Președinta Consiliului Elevilor, Alisia Iuliana Balogh

Exercițiu creativ în cadrul clubului de carte

La clubul de carte, întâlnirile au prins glas atunci când Alessia Oniță a pășit printre noi, aducând cu ea vibrația delicată a volumului „*La sfârșit de 9 august*”. În jurul ei, cuvintele au început să respire altfel, ca și cum ar fi deschis o fereastră spre o lume în care emoțiile se așază cuminiți pe marginea paginilor. Ne-am jucat cu cuvintele ca și cu niște fire subțiri de lumină: le-am împletit, le-am despletit, le-am lăsat să zboare și să se întoarcă la noi sub alte forme, mai tandre, mai curajoase, mai adevărate. Am creat texte ca niște șoapte, ca niște începuturi de drum. Împreună am atins teme care se ascund în fiecare inimă: iubirea cu toate culorile ei, viața cu pașii ei uneori grăbiți, dorul cu rădăcini invizibile, dar adânci. În prezența autoarei, aceste cuvinte s-au deschis ca niște flori rare, iar noi le-am privit cu mirare și recunoștință. A fost o întâlnire în care liniștea a devenit poezie, iar dialogul un pod spre propriile noastre trăiri. Așadar, am avut ocazia de a crea o poezie împreună cu această scriitoare invitată. Fiecare participant a contribuit cu un vers, iar sub îndrumarea scriitoarei, am reușit să le îmbinăm armonios, formând o poezie unitară, în care fiecare voce a fost auzită și fiecare idee a contat. Prin acest proiect, am descoperit cum cuvintele noastre individuale pot să se transforme într-o poveste comună, plină de emoție și sens.

Oglinda dorului

oriunde aş ajunge, ştiu că e un loc corect,
dar fug de lume şi mă ascund în
mintea mea,
acolo unde durerea dispare
şi totul devine mai uşor.
şi uneori mă întreb:
va fi nevoie, oare, de cineva care
să-mi găsească scopul?

şi mă întreb dacă tu eşti oglinda
mea,
fiindcă inima mea bate,
pentru că tu te oglindeşti în ea,
căci inima-mi şopteşte dorul
ce nici stelele nu-l pot cunoaşte,
şi-mi lipseşte haosul din casă,
cuţitul de pe masă, Tu!
aşa că, ce rost mai are viaţa,
dacă nu-i plină de tine?

dar ne-am uitat...
căci indiferenţa este deopotrivă
o binecuvântare şi-un blestem,
însă, totuşi, ne-am uitat
sau m-ai uitat?
pentru că indiferenţa este un semn
că cineva nu ştie ce vrea,
dar sufletul este prins
într-un singur loc.

eu te-am iubit,

tu m-ai uitat.
dar când voi ajunge în locul corect,
cine mă va mai găsi?
căci eu scriam, tu nu citeai...,
eu îți cântam, tu n-ascultai,
eu îți spuneam rugăciuni,
tu nu te închinai,
și cu toate acestea,
îmi vei rămâne scris,
poate nu de Dumnezeu,
ci de mine.

îmi vei rămâne colacul de salvare,
fiindcă deși malul e departe-n Orizont,
inima mea e înecatã de tine.
însã eu te-am uitat,
și-n ciuda a tot,
tu m-ai uitat?

Alisia Iuliana Balogh, clasa a XII-a B

Fragmentul unui început

Prof. dr. Ciula Ciprian

Există adolescenți care trăiesc liceul ca pe o etapă trecătoare, și există alții care îl trăiesc ca pe un început. Eleva Balogh Alisia Iuliana aparține acestei a doua categorii: o tânără care a înțeles că învățarea nu este o obligație, ci o formă de vocație. A o descrie înseamnă a surprinde nu doar trăsăturile unui tânăr studios și deschis culturii, ci dinamica unei formări interioare marcate de căutare, tensiune și auto-interpretare. Nu a privit școala ca pe un simplu cadru instituțional, ci ca pe un spațiu ontologic, în care se configurează treptat structura identității. În limbajul hermeneuticii contemporane, am putea spune că existența ei școlară a fost un *text în devenire*, iar ea însăși a fost interpretul și autorul propriei creșteri. Dedicarea sa constantă, deși însoțită de fluctuații decizionale, nu indică instabilitate, ci maturizarea treptată a voinței. Tocmai aceste fluctuații i-au conturat profilul frumos a omului ce a luat-o mereu, cu aceeași claritate și simț al binelui, de la capăt spre începutul (de)necuprins.

Filosofia fragmentării ar arăta că orice tânăr se confruntă cu tensiunea dintre multiplele vocații posibile; însă, spre deosebire de risipirea postmodernului, Alisia a căutat să unifice fragmentele, să le ofere coerență spre disciplină intelectuală. Dorința ei de a deveni olimpică la religie ortodoxă (cu participare la olimpiada națională) a fost mereu un exercițiu de depășire de sine și de înfruntare a propriilor limite.

Performanța și perseverența pune în forma umană, ca devenire, anumite asperități pe care nu le putem interpreta decât ca acel tip de reflex când tânărul confundă drumul cu vârful. Aș numi-o *aroganță fragilă* din și prin care a învățat că nu cunoașterea îl ridică pe om, ci relația cu ea. Ea exprimă tensiunea dintre potențial și actualizare, dintre ceea ce tânărul simte că poate deveni și ceea ce este. Teologia patristică răsăriteană o numește treaptă *pedagogică* -un loc în care smerenia devine posibilă. În cazul ei, respectul față de profesori dovedește că această *pedagogie* a funcționat – a înțeles că adevărata cunoaștere se naște din relația cu un altul formativ.

Mă bucur că nu a fost tot timpul de 10, ceea ce nu constituie o limită, ci o șansă hermeneutică. Perfecțiunea numerică este un construct abstract; adevărata formare este

un proces de sinteză între reușite, erori, reveniri și reorientări. Filosofia educației subliniază că personalitatea intelectuală nu crește în zonele sterile ale perfecțiunii, ci în spațiile fertile ale încercării.

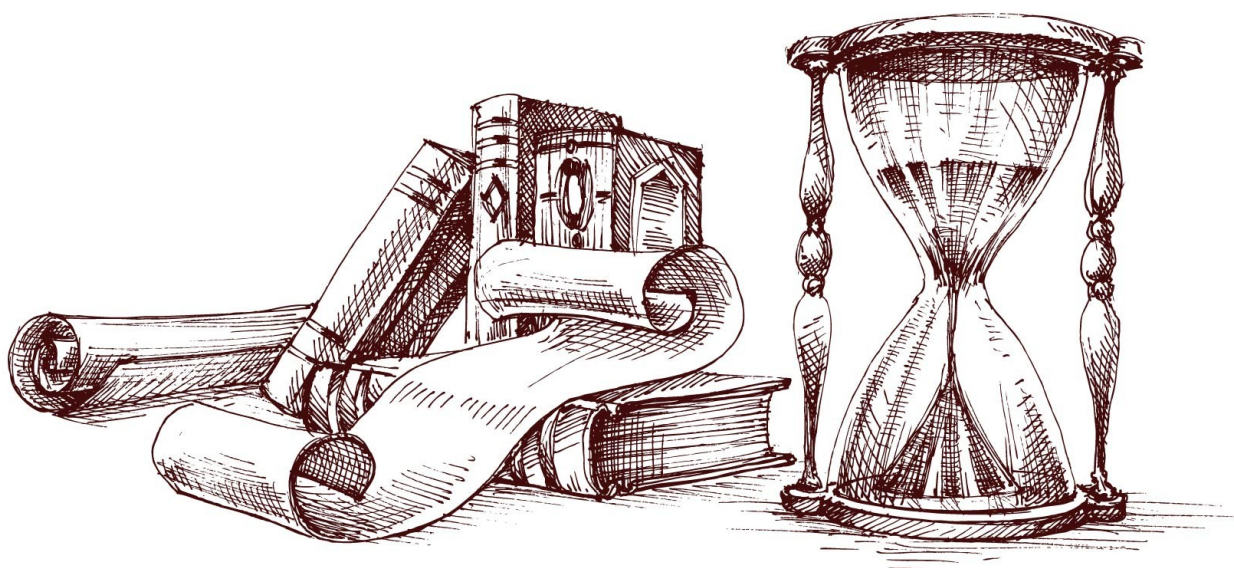
O elevă ce a arătat întotdeauna un respect autentic. Nimic în atitudinea ei față de profesori și colegi ce se poate interpreta altfel și nimic din ceea ce s-ar dori altfel. Un elev de 10 dincolo de orice convenție a înțelegerii acestui concept. Un profil frumos pe care îl putem propune oricând celor care doresc să intre în această *pedagogie*.

Și-a propus să studieze limba și literatura franceză, după terminarea studiilor liceale, nu ca o simplă socializare cu o cultură ce se impune ca simbol, ci ca o trecere din treapta lingvistică, prin fereastra hermeneutică a întregii literaturi, - prin sens spre delicatețea cuvântului. *Franceza* nu este doar un instrument, ci un mediu de gândire: acces la tradiția fenomenologiei, la rigoarea structuralismului, la subtilitatea literaturii simbolice. Și aici se arată, prin drumul ales, un rafinament al interiorității sale.

Ca direcție de îndrumare, îi rămâne misiunea de a transforma disciplina acumulată în lucrare interioară, aroganța fragilă în deschiderea lucidă ce se propune prin cunoaștere, iar fragmentarea zilnicului în unitatea începutului.

Maturitatea elevei Alisia Iuliana Balogh rămâne un portret al căutării începutului, al frământărilor și profunzimilor de sens, dar întotdeauna orientat spre lumina hristică. Iar această orientare - discret teologică - este tocmai semnul că drumul ei este abia la început.

Drumul ei abia începe, - dar ce început!

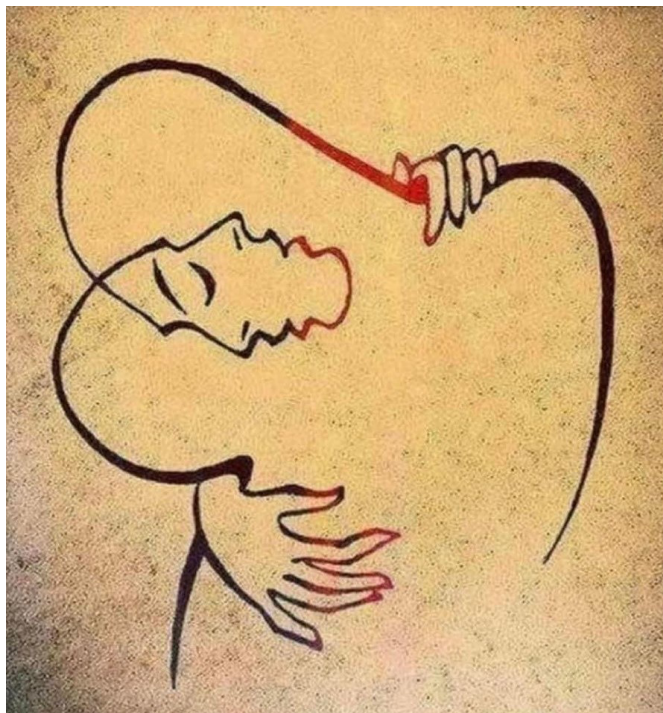
Prefigurări ale *Lucafărului* în *Dorința*

„Fața lui Eminescu e dublă: privește o dată spre noaptea comună a vegherii, a naturii și a umanității, iar altădată spre noaptea fără început a visului, a vârstelor eterne și a geniilor romantice. În timpul vieții sale, și apoi decenii de-a rândul, nu s-a cunoscut decât prima lui față. Probabil că nici el n-a cutezat s-o destăinuie pe cealaltă.(...) Poetul fugea de umbrele acestor vise. Erinii ale metaforei, spre țărmul mai fără primejdii al naturii. În planetariul romantismului singularitatea lui Eminescu prinde figură din această față cu două profiluri: unul neptunic, născut din spuma amară și din ape tânjind spre orizonturile lumii, celălalt plutonic, învăpăiat de focul originar”, afirma criticul literar Ion Negoșescu. Spre prima „față” eminesciană se înscrie analiza următoare, cea a poemului *Dorința*, care prefigurează marele poem, *Lucafărul*.

Pornind de la premisa că, așa cum arăta Vianu când analiza lirismul măștilor, vocile lirice aparțin poetului însuși, încercând a reliefa natura relațiilor dintre poemul *Dorința* (publicat la 1 septembrie 1976, anterior, cel puțin în ordinea publicării, cu aproape 7 ani *Lucafărului*) și secvența poetică a discursului lui Cătălin, între care există sesizabile legături la nivel tematic și structural.

Invocație a iubitei, apel la comuniunea totală, textul poeziei *Dorința* gravitează în jurul unui nucleu constituit de motivul erotic. Poezia captivează prin tonul incantatoriu, de o seducătoare muzicalitate. Natura devine spațiul unui eros cosmic, configurând, prin fuziunea unor elemente feerice, ispita: „Vino-n codru la izvorul/ Care tremură pe prund,/ Unde prispea cea de brazde/ Crengi plecate o ascund.” Apropierea erotică este ritualizată, gesturile se succed într-o ordine dictată de o înălțare spre extaz a iubirii, gradând translația din sfera senzualității în cea a erosului cvasisacralizat: „Și în brațele-mi întinse/ Să alergi, pe piept să-mi cazi,/ Să-ți ridic din creștet vălul,/ Să-l ridic de pe obraz.// Pe genunchii mei ședeai-vei/ Vom fi singuri singurei,/ Iar în păr înfiorate/ Or să-ți cadă flori de tei.//” (...) Aceeași stare este conturată și printr-o concentrare semantică a imaginii. Codrul trăiește, el determină, grație atributelor proprii în poezia lui Eminescu, o oprire a timpului. Finalul static, plasat sub semnul armoniei absolute, este contaminat de o componentă thanatică, conturată de conotațiile aferente ale codrului, cât și de cele ale căderii florilor de tei, aluzie la toamnă. Intuiția perisabilității, în clipa de apogeu a beatitudinii, echilibrează de fapt poezia, conferindu-i în același timp nota specifică întregii lirici erotice de tinerețe a lui Eminescu.

Revenind acum la discursul lui Cătălin, vom vedea că între cele două texte nu sunt puține similitudini. În fapt, îndemnul lui Cătălin este și el o manifestare a dorinței erotice, chemare la dragoste. Poate că trebuie să ne îndepărtăm, măcar în parte, de interpretarea lui George Călinescu, după care Cătălin ar întruchipa amorul sănătos, cu accente rurale, senzualitatea pură, văzând în aceasta o manifestare a spiritului satiric eminescian implicat în „*antiteza morală*”, punct de vedere care se verifică numai în parte, mai ales în prima secțiune a momentului Cătălin din *Lucafărul*, și aici însă, cu unele nuanțări care se impun. Această primă parte poartă într-adevăr pecetea senzualității, dar senzualitatea se inserează treptat, dragostea se spiritualizează. Inițierea în tainele erosului se desfășoară, în viziunea lui Cătălin, conform unor canoane ad-hoc, care au și o grație ludică. Latura de

Îmbrățișarea de Josef Kunstmann

joc amoroș este mai accentuată ca în *Dorința*, ironia poetului însoțește subtextual vorbirea personajului. Dar la acest punct diferența dintre cele două texte este doar una de grad: „Ce voi? Aș vrea să nu mai stai/ pe gânduri totdeauna,/ Să râzi mai bine și să-mi dai/ O gură, numai una.// Dacă nu știi, ți-aș arăta/ Din bob în bob amorul,/ Ci numai nu te mânia/ Ci stai cu binișorul. (...)//”

Lirismul este, ca și în *Dorința*, de factură muzicală, cu rol persuasiv, fascinatoriu. Apariția *dulcelui* punctează un prag al comunicabilității erotice, intrarea în rezonanță spirituală cu ființa iubită. *Dorința* de apropiere devine de la acest punct mai intensă, nerăbdarea devine evidentă: „- Tu ești copilă, asta e/ Hai ș-om fugi în lume,/ Doar ni s-or pierde urmele/ Și nu ne-or ști de nume./ Căci amândoi vom fi cumiți/ Vom fi vioși și teferi/ Vei pierde dorul de părinți și visul de luceferi.//”

Desigur, laturile comune a celor două texte poetice apar întărite în măsura în care operăm asupra discursului lui Cătălin din contextul poemului, unde el are o funcționalitate aparte. O atare procedură este justificată, credem, când dorim să relevăm organicitatea de ansamblu a operei poetice eminesciene, supuse logicii artistice a varietății în unitate.

Cea mai mare parte a poeziilor eminesciene pot fi raportate la *Lucașfărul*, converg spre el, făcând în același timp posibilă stabilirea unor relații cu caracter univoc, conform principiilor care guvernează dialectica parte-întreg, microcosm-macrocosm.

Prof. Gabriela Iliescu

Toposuri în romanul „Ion”

Casa și cârciuma

Lumea țăranilor din romanul „Ion” de Liviu Rebreanu nu scapă ierarhizării, fapt evident încă din scena horei. În roman țăranii sunt „de frunte” („bocotanii”), țăranii „mijlocași” și „sărăntocii”. Această diviziune în interiorul aceleiași categorii sociale se reflectă în aspectul locuințelor, în numărul anexelor gospodărești, al animalelor și al bucăților de pământ stăpânite. Elocventă este în acest sens descrierea caselor celor doi reprezentanți antagoniști: Ion și George.

Casa lui Alexandru Glanetașu e descrisă odată cu intrarea drumului în Pripas: „ușa e închisă cu zăvorul; coperișul de paie parcă e un cap de balaur; pereții văruiți de curând de-abia se văd prin spărturile gardului”. Câteva pagini mai încolo aflăm că familia Glanetașului mai are „trei petece de pământ: fâneața [...] și două porumbiști, dincolo de șosea, tocmai în hotarul satului Săscuța”.

Vasile Bacișu va trece pe lângă casa lui George, prilej pentru autor de a descrie o gospodărie de om bogat, având importanță ca element de compoziție în tabloul general al satului, iar pentru Bacișu de a-și face o idee și mai clară despre bogăția viitorului ginere: „se uită și văzu poarta mare, cu stâlpi înfloriți, acoperită cu cotețul de porumbei, apoi coșarul semeț ca o casă de om bogat, plin ochi cu păpușoi, apoi în ogradă o întreagă cireadă de vite, [...] apoi grădina cât o livadă, cu pomi mulți, cu stoguri de fân și de paie, cu o claie de lemne tăiate.”

Drumul care intră în Pripas ne aduce mai întâi în apropierea casei învățătorului, cea dintâi din sat, „tăiată adânc în coasta unei coline, încinsă cu un pridvor, cu ușa spre uliță și cu două ferestre care se uită tocmai în inima satului, cercetătoare și dojenitoare”. Prin acest aspect punctăm faptul că modul în care se construiau casele reliefează un *modus vivendi* specific, un tipar mental care evidențiază spiritul deschis, felul primitiv de a fi al românilor și simțul estetic.

O observație interesantă referitoare la balconul/pridvorul familiei Herdelea care rezumă și exemplifică stratificarea societății românești în domni și țăranii îi aparține lui Mircea Tomuș¹. Criticul pornește de la obiceiul femeilor Herdelea de a sta în serile de vară în pridvor și a cânta, privind trecătorii. Ele cântă române și cântece patriotice (*Răpirea Basarabiei*, *Hora Griviței*), adică ceea ce s-ar putea numi cântece culte. Țăranii le ascultă cu plăcere, dar ele nu fac parte din repertoriul lor obișnuit. Deși sunt frumoase, nu sunt hrana lor sufletească. Ei au cântecele lor, propriul univers muzical pentru că au modul lor de viață, propriul mod de a-și câștiga existența: prin muncă fizică, la câmp, muncind pământurile lor sau ale altora, la pădure, la lemne. Au și modul lor de a se exprima sufletește: cântecele, obiceiurile, ritualurile și ceremoniile sunt expresia cea mai cuprinzătoare și evidentă a vieții colectivității lor.

Mircea Tomuș conchide că relațiile dintre aceste două componente ale societății românești, dintre modurile lor de existență și de exprimare a spiritualității lor sunt simple și complicate totodată: „domnii, orășenii sunt aproape cu obligativitate descendenți de țărani, dar odată ajuns domn, „domnul este domn și țăranul țăran” fiind greu, dacă nu chiar imposibil să se mai apropie cele două extreme. În scena evocată, exemplul elocvent este d-na Herdelea, fată de țăran, acum soție de învățător, care a rupt definitiv legătura cu vechea sa situație socială. Ea ignoră cu bună știință tot ceea ce este țărănesc, privind de sus. Așa privește la petrecerile țăranilor, și la trecătorii de pe ulița din fața ei, care au rămas țărani.

Cârciuma lui Avrum este un alt spațiu care evidențiază stratificarea din lumea rurală, dar e și un spațiu emblematic în raport cu obiceiurile comunității: hora se încheie întotdeauna cu un chef la cârciumă. Avrum are butoaie și damigene cu rachiu în care duminica să-și înecă necazurile sătenii. Are și butoaie cu vin și bere pentru „fețele spălate” care nu petrec în odaia cea mare din față, mobilată doar cu mese lungi și bănci de brad, ci în odaia cârciumarului, „spre a fi mai feriți de ochii norodului”. Adunându-se după horă la cârciumă pentru a continua veselia, tinerii se așază grupuri-grupuri. Pe prispă stau deja oamenii ce dezbat întâmplarea de la joc: unii îi iau partea lui Vasile Baci, alții lui Ion. Și în interiorul cârciumei taberele se separă: la o masă stă George cu prietenii lui, iar Ion la alta.

Cârciuma e elementul care colorează și mai mult atmosfera, adăugându-i tonuri aspre, întunecate, în contrast cu pitorescul și voioșia tinerilor bătând Someșana de se hurducă pământul. Sub lumina bolnăvicioasă a lămpii, chipurile par sălbatic, „ochii luceau mai sălbatec, iar brațele groase ciolănoase, cu nușchii umflați ca niște șerpi flămânzi, se ridicau mereu peste capetele turburate, amenințând ori prevestind o primejdie”. În odaie stăruie mirosul acru de tutun și de sudori stătute, vorbele-s de-a valma, cântece dezlănate, urlate. O femeie cu copilul în brațe își cheamă bărbatul acasă. Imaginea este a unei sărăcii disperate, care constituie „fundalul și motivarea socială a dramei pământului, specifică unei întregi colectivități”.²

Prof. CRISTINA SĂRĂCUȚ

Mircea Tomuș, *Pridvorul familiei Herdelea* în Paul Dugneanu, *Liviu Rebreanu*, Editura Eminescu, București, 1987.

² Al Săndulescu, *Introducere în opera lui Liviu Rebreanu*, Editura Minerva, București, 1976.

Somatizarea - ecoul propriilor tăceri

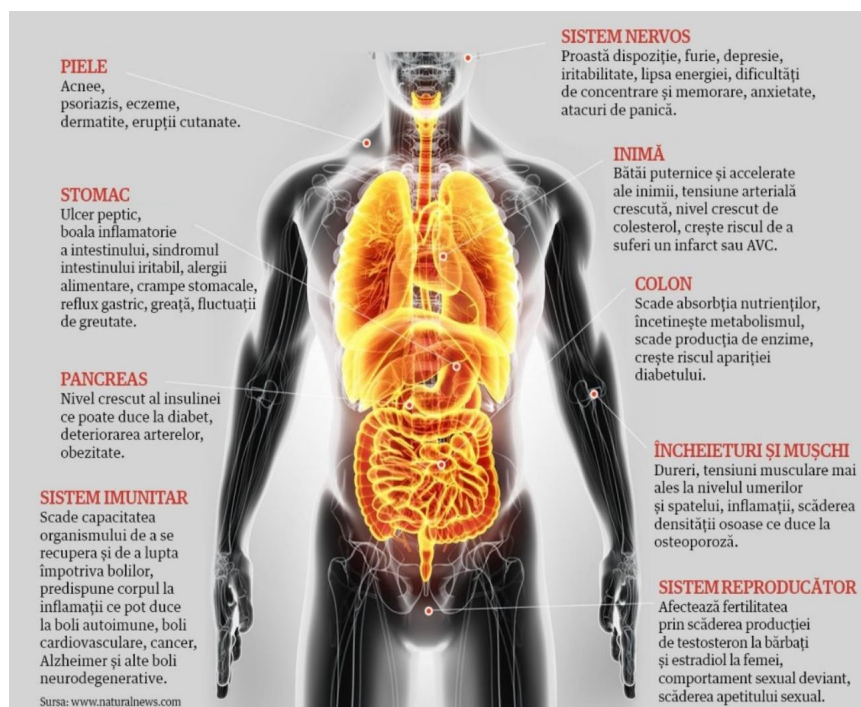
Când stomacul simte ce inima nu poate rosti

Uneori, emoțiile sunt ca niște actori nerăbdători. Dacă nu le dai voie pe scenă, intră cu forța.

Și atunci nu mai plângi, nu mai spui „mi-e greu”...

Ci te doare capul...

Îți tremură mâinile...

Și între tine și corpul tău apare un dialog mut, în care tu nu spui nimic, dar el spune tot.

Corpul tău devine jurnalul pe care nu l-ai scris.

Devine prietenul care îți trimite mesaje la miezul nopții: „Hei, ai strâns prea multe în tine.”

În adolescență, trăiești cu volumul emoțiilor la maximum:

prima iubire, prima pierdere, primul „nu sunt suficient”...

Și toate acestea caută un loc unde să se așeze.

Dacă mintea ta nu le primește, corpul o face.

Somatizarea e felul lui de a-ți șopti:

„Nu-ți cer să fii puternic. Îți cer doar să mă asculți.”

Și când începi să vorbești, să te odihnești, să respiri, să ceri ajutor...

Simptomele nu dispar magic, dar încet-încet se retrag.

Ca valurile după furtună.

Asta este somatizarea.

Nu un termen complicat dintr-o carte de psihologie, ci felul în care corpul tău îți devine jurnal, lacrimă, megafon. Felul în care spune ce mintea încerca să ascundă sub covor.

Pentru că da — corpul tău te simte, chiar și atunci când tu nu știi ce simți.

Corpul: prietenul care îți spune adevărul înaintea ta

Gândește-te la corpul tău ca la acel prieten sincer care nu știe să mintă.

Tu poate spui „sunt bine”, dar el îți tremură mâinile.

Tu spui „nu-mi pasă”, dar stomacul ți se strânge ca un pumn.

Tu spui „pot face față”, dar capul îți pulsează ca o sireună.

Corpul nu trădează — el dezvăluie.

În adolescență, totul e la superlativ:

- fericirea e explozivă,
- tristețea e adâncă,
- frica e rapidă,
- iubirea e totală,
- dezamăgirea e dureroasă,
- schimbarea e continuă.

Uneori, e atât de intens încât n-ai timp să procesezi nimic. Și când mintea ta nu reușește să pună ordine în emoții, corpul începe să traducă haosul.

Asta e somatizarea: emoția care se transformă în senzație,

gândul care se transformă în nod, frica care se transformă în palpitație.

Stomacul — locul unde locuiesc emoțiile nerostite

Mulți adolescenți simt somatizarea în stomac.

De ce? Pentru că stomacul este ca o oglindă a anxietății.

Când ți-e frică, el se strânge.

Când ești supărat, se înnoadă.

Când ești stresat, se umple de furtuni mici.

Când ești îndrăgostit... fluturii ăia nu sunt doar poezie, sunt chimie pură.

Stomacul îți vorbește sincer.

Uneori prea sincer.

Inima care bate în ritmul gândurilor

Poate nu ai spus nimănui, dar ni s-a întâmplat tuturor:

să simțim cum inima începe să bată mai repede înainte de un test, de o discuție grea, de o schimbare.

Și nu pentru că „ne e ceva”, ci pentru că ne pasă.

Inima are o memorie emoțională.

Știe când ție îți e greu chiar și înainte să recunoști tu.

Se agită când ascunzi un adevăr, se liniștește când îl spui.

Mintea care tace, corpul care țipă

Unii adolescenți spun:

„Nu vreau să supăr pe nimeni.”

„Nu vreau să par slab.”

„Nu vreau să-i îngrijorez pe ai mei.”

„Nu e mare lucru, trece.”

Și în timp ce gura spune „e ok”, corpul spune exact invers.

Cum poți să-ți înțelegi corpul fără să te sperii de el

Nu ești defect.
Nu ești „prea sensibil”.
Nu ești ciudat.
Nu ești „dramatic”.

Ești uman.

Și umanul simte.
Uneori prea mult.

Finalul care nu e final

Emoțiile nu dispar.
Nu se evaporă.
Nu devin altceva.

Ele cresc odată cu tine,
te modelează,
îți colorează lumea.

Somatizarea nu este un dușman.
Este un mesaj.
O punte între tine și tine.

prof.dr.psih. Nadia Rață
Profesor consilier școlar
Cabinet Interșcolar de Asistență Psihopedagogică

Concursul “Delphi – cunoaște-te pe tine însuți și lumea înconjurătoare!”

Psihologii Centrului Județean de Resurse și Asistență Educațională Mureș au organizat în luna mai, 2025, etapa finală a competiției pe teme psihologice.

“Delphi – cunoaște-te pe tine însuți și lumea înconjurătoare!”.

Competiția s-a aflat la cea de-a XV-a ediție, iar tema acesteia a fost “ Influențe ascunse asupra interacțiunilor sociale”.

La start s-au prezentat 27 de echipaje: 13 echipaje la secția română, 14 la secția maghiară. Echipajele au fost compuse din trei elevi ai claselor X-XII din liceele județului Mureș, respectiv de la Colegiul Național Pedagogic “Mihai Eminescu”, Târgu Mureș; Liceul Teoretic “Gheorghe Marinescu”, Târgu Mureș; Colegiul Economic și alte multe licee.

Delphi este o competiție interactivă care vizează atât cunoștințele teoretice, cât și punerea în practică a acestora într-un mod creativ. Scopul său este de a stârni interesul adolescenților față de domeniul psihologiei, precum și valorificarea cunoștințelor în viața de zi cu zi, favorizând dezvoltarea sănătății mintale.

Premierea câștigătorilor s-a realizat la finalul probelor teoretice și practice. Astfel, la secția română, PREMIUL SPECIAL a revenit echipei de la Colegiul Național Pedagogic “Mihai Eminescu”, Târgu Mureș. Felicitări fetelor!

Consilier școlar, Filip Laura

Utilizarea tehnologiei în educația timpurie

Avantaje ale utilizării tehnologiei în primii ani de viață:

1. Dezvoltarea abilităților cognitive - Aplicațiile interactive și jocurile educaționale stimulează memoria, atenția, recunoașterea formelor, a cuvintelor și capacitatea de rezolvare a problemelor. De exemplu: un puzzle digital poate dezvolta răbdarea, gândirea, memoria, imaginația și capacitatea de rezolvare a problemelor.

2. Acces la informații și resurse educaționale interactive - Poveștile digitale, videoclipurile și materialele interactive completează învățarea clasică. De exemplu: un copil de 5 ani poate învăța formele geometrice cu ajutorul aplicațiilor educaționale care au sunete și imagini animate.

3. Motivație și implicare crescută - Elementele vizuale, audio și interactive fac activitățile mai atractive, sporind interesul pentru învățare. De exemplu: folosirea tabletei sau a tablei interactive pentru audierea poveștilor interactive, crește interesul copilului față de lectură și comunicare.

4. Dezvoltarea competențelor digitale timpurii - Familiarizarea timpurie cu tablete, calculatoare și table interactive, îi ajută pe copii să își dezvolte capacitățile și abilitățile digitale și să se adapteze mai ușor mediilor tehnologice din viața de zi cu zi. De exemplu: un preșcolar care învață să folosească un mouse sau ecranul tactil în scop educativ, pentru a rezolva sarcinile în cadrul platformelor educaționale, își dezvoltă motricitatea fină, gândirea, memoria, imaginația și capacitatea de explorare și documentare.

Dezavantaje ale utilizării tehnologiei în primii ani de viață:

1. Risc de dependență și probleme de atenție - Expunerea excesivă poate duce la tulburări de concentrare, simptome de ADHD și dificultăți de autoreglare. De exemplu: un copil de 5 ani devine agitat la grădiniță, neputând să se concentreze la activități după multe ore de vizionare a desenelor animate pe tabletă.

2. Tulburări de somn și sănătate fizică - Lumina albastră afectează somnul, iar folosirea excesivă duce la oboseală, posturi ale corpului incorecte și probleme de vedere. De exemplu: un copil care folosește tableta înainte de culcare adoarme greu și este obosit a doua zi la creșă/grădiniță.

3. Sedentarism și risc de obezitate - Unii copii petrec mai mult timp în fața ecranelor, decât făcând mișcare, ceea ce poate afecta sănătatea fizică. De exemplu: un copil de 4 ani preferă să se joace pe tabletă, în loc să facă mișcare în aer liber, dezvoltând astfel, kilograme în plus.

4. Calitatea conținutului digital - Fără supraveghere adecvată din partea adulților, copiii pot fi expuși la materiale neadecvate vârstei lor, la reclame, la conținut care promovează violența sau stereotipurile, ceea ce poate avea efecte negative asupra formării lor psihologice și de percepție a lumii. De exemplu: un copil de 4 ani urmărește pe YouTube videoclipuri cu desene animate, dar, din cauza algoritmilor de recomandare, ajunge să vizioneze clipuri care promovează violența între

personaje sau prezintă scene agresive, mascate ca divertisment. Fără intervenția unui adult, copilul poate considera că astfel de comportamente sunt normale sau amuzante, ceea ce îi poate influența negativ modul în care percepe relațiile sociale și rezolvarea conflictelor.

Bibliografie:

Breazu, M., (2022), „Ghidul cadrelor didactice pentru educația timpurie”, Editura Diana, Pitești.

MEN, „Curriculum pentru educația timpurie”, (2019), Anexa la ordinul Ministrului Educației Naționale nr. 4.694/2.08.2019.

Prof. Macarie Cristina

EU, EDUCAȚIA MEDIA

Într-o perioadă în care suntem inundați zilnic cu știri, fotografii și informații din toate direcțiile, este tot mai important să învățăm să facem diferența între real și fals. Tocmai de aceea, în luna februarie a anului 2025, împreună cu o parte a elevilor din Colegiul nostru, am avut ocazia să participăm la cursul de jurnalism „**Eu, educația media**”, o experiență care ne-a dat șansa să înțelegem mai bine cum funcționează lumea comunicării și a jurnalismului.

Cursul a fost structurat pe două zile pline în care am combinat teoria cu activitățile practice. Am învățat:

- cum să **verificăm o știre**;
- cum să **descoperim dacă știrea este adevărată sau falsă**;
- cum să **recunoaștem o fotografie creată cu inteligența artificială**;
- cum putem ajuta colegii mai mici să gândească critic atunci când consumă informații online.

După partea teoretică, am fost provocați să participăm la **jocuri interactive** menite să ne testeze atenția și spiritul de observație. A fost o metodă plăcută de învățare, prin care am reușit nu doar să ne distrăm, ci și să aplicăm practic ceea ce am învățat. Am lucrat în echipe, am discutat, am analizat știri și imagini, am râs mult și cel mai important **am învățat să nu credem orice vedem pe internet**.

La finalul cursului, am susținut un mic test prin care ne-am verificat cunoștințele acumulate. Rezultatele au fost o confirmare că aceste două zile au fost extrem de valoroase, nu doar din punct de vedere educativ, ci și personal. Am plecat de acolo mai conștienți de rolul nostru ca tineri într-o lume în care adevărul poate fi ușor distorsionat.

Ceea ce ne-a plăcut cel mai mult a fost **atmosfera deschisă și prietenoasă** creată de formatori. Ne-au încurajat să punem întrebări, să fim curioși și să nu ne fie teamă să spunem ceea ce gândim. Am simțit că fiecare părere conta și că fiecare dintre noi putea contribui cu ceva valoros.

Pe lângă cunoștințele teoretice, am câștigat **încredere, spirit critic și prieteni noi**. Am înțeles că **educația media** nu înseamnă doar jurnalism, ci o atitudine – o dorință de a căuta adevărul, de a verifica informațiile și de a nu ne lăsa manipulați de tot ce circulă pe online.

Dacă s-ar organiza din nou un astfel de curs, am participa cu aceeași bucurie și entuziasm. „**Eu, educația media**” nu a fost un simplu atelier, ci o experiență care ne-a format și ne-a arătat cât de important este să fim atenți la ceea ce citim și distribuim. Într-o lume plină de informații, am învățat că puterea adevărată stă în discernământ și responsabilitate.

Bontea Paula-Mihaela, Bogdan Ștefania-Melisa, clasa a XI-a B
Prof. coordonator Matache Daniela

„Toamna la Grupa Ștrumfilor – o aventură plină de culoare, învățare și zâmbete!”

Toamna aceasta, Grupa Ștrumfilor a explorat frumusețea anotimpului prin activități educative, creative și captivante, adaptate vârstei și curiozității celor mici.

Am început prin a descoperi „**fructele și legumele de toamnă**”, învățând denumiri, culori, forme și gusturi, într-un mod interactiv și practic, prin jocuri, experimente!

Ne-am bucurat de o săptămână parfumată dedicată „**florilor toamnei**”, în care am observat, analizat și îngrijit plante precum crizanteme, trandafiri, varză ornamentală și altele. Copiii au fost fascinați de culorile vii și au participat activ în îngrijirea florilor.

Am aflat apoi „**curiozități despre albine**”, importanța lor în natură și în viața noastră. Am urmărit materiale video, am modelat albine și am vorbit despre miere, stup și meseria de apicultor.

Nu am uitat nici de veselia din toamnă: activitatea „**Dovleacul hazliu**” a adus zâmbete largi pe fețele celor mici. Fiecare copil și-a decorat propriul dovleac, exprimându-și creativitatea.

Această toamnă ne-a oferit prilejul să învățăm jucându-ne și să ne bucurăm de tot ce ne înconjoară!

Prof. învățământ preșcolar: Pintican Todirascu Paula

Înainte ca tehnologia să existe, înainte ca eu să pot avea măcar un cuvânt de spus în dilema pe care toți cred că o au, deși niciunul nu o arată, eram eu. Am fost mereu utilizat, dar, la început, eram doar bun de pus pe foc, iar fratele meu, cu care împărțeam aceeași perioadă știa să mi-o arate. Sunt găsit peste tot. Mă întâlniți în aer, în stânci, în străfundurile pământului și chiar și în fiecare dintre voi, oamenii. Trăiesc în tot ce e viu, tot ce arde. Eu sunt viață, deși nu toți ochii mă pot privi așa.

De fiecare dată când omul avea nevoie de ceva de ars, eu eram cel ales, cel chinuit, iar fratele meu, se asigura că ard. Și că ard îndelung. Pocniturile pe care le făceam, micile mele strigate de durere, erau doar motivație pentru el pentru a continua micul lui show.

Tot supliciul meu s-a terminat după o mie de ani de la descoperirea cărbunelui, undeva între 3-4000 î.en., între râurile Indiei, când nu am mai fost doar „bun de pus pe foc”, a fost ziua când am devenit diamant.

Probabil ca îmi știți numele, dar, voi fi politicoș. Sunt convins că ați auzit de numele meu destul de des. Mă numesc Carbon. Sunt de pe linia genealogică, grupa, cum noi elementele o numim, a 14, din perioada a doua. Fac parte din familia Nemetalelor. Împart aceeași perioadă cu fratele meu, Oxigen, care a avut grijă să-mi tortureze zilele până la venirea mea, ca ceva atât de prețios, că până și celelalte elemente au trebuit să admită.

Dar nu vreau să vă plictisesc în detalii chimice. Nu, acum voiam să discutăm despre altceva. Ceva ce mi s-a întâmplat cu mult timp în urmă, dar încă mă gândesc acolo, pentru că e vorba de gelozia fratelui meu. Propriul meu frate, a fi gelos pe mine!

Era o zi ceva prea însorită, undeva, lângă un râu din India. Doar ce fusesem descoperit de un trib, adus acasă ca ceva scump, frumos, chiar de pus la vedere. Eram în sfârșit vesel, cu inima ușoară că, după mii de ani cumpliți, voi fi și eu cineva. Îmi aduc aminte acea zi ca pe lumina ochilor din cap.

Se făcuse seară. Am fost așezat pe loc de vază, aproape de foc, ca să mă vadă toată lumea. Oxigen biruia câteva dintre rămășițele din ce am fost înainte de acea zi, dar nimeni nu se uita la el. Ochii tuturor erau ațintiți asupra mea. El a realizat asta. S-a întors cu același rânjet pe care îl avea de fiecare dată înainte ca eu să iau foc.

- Frățioare, a râs ironic, văd că te-ai ajuns. Ai ajuns și tu să fii văzut, cum noi, toți ceilalți am fost pentru mii de ani. Hai, nu îți mai da importanță. Știu și eu, așa cum știi și tu cât de fragil ai fost întotdeauna.

La auzul vocii lui am tresărit vizibil. Frica de foc încă ardea puternic în inima mea, dar știam că nu mai pot continua așa. Știam că nu e corect, că nu e cinstit față de mine, care am suferit atât timp.

- Ce a fost, dragul meu frate, a fost că tu ai găsit plăcere în a mă chinui pe mine, frățiorul tău, dar acum s-a terminat. Nu mai sunt aceeași mină fragilă de grafit, același cărbune pricâjit.

Pentru prima oară de când ne-am născut, Oxigen a rămas fără cuvinte. Flacăra din ochii lui a tremurat. Apoi, ca și cum ar fi primit o altă suflare, m-a apucat de mână și m-a trântit în foc. Ochii mei au fost cuprinși de panică pentru o secundă, apoi, i-am deschis încet, temător și m-am uitat împrejur. Nu ardeam, nu durea. Era cald. O primă oară în viață nu mai eram acel element vulnerabil.

Fratele meu s-a panicat un moment prea lung când și-a dat seama ce a făcut. O vină s-a lipit de ochii lui, acea vină pe care nu o purtase nicicând.

Știam că el și Hidrogen se înțelegeau, bine, poate prea bine. Ajungeau în a forma deja substanțe. Hidrogen a trecut prin aer în acea seară, iar fratele meu, a văzut-o. Ochii i s-au luminat, focul aprig din ei diminuându-se la focul unei lumânări. A prins-o de mână, iar apa iubirii lor a străfulgerat-o peste mine. După tot, el, fratele meu, m-a scos din propriul lui foc.

În acea clipă, văzând că fratele meu alesese să mă pună în siguranță, m-am simțit pentru prima oară protejat oriunde aș fi mers, dacă Oxigen era cu mine. Am ajuns să ne înțelegem atât de bine, că acum formăm propria noastră substanță, dioxidul de carbon. Chiar m-a lăsat pe mine să îmi trec întreg numele pe ea!

Așa că acum, străbatem împreună uscatul; eu sunt mina de creion, el de aerul din clasă. Eu sunt combustibilul, el e aerul care mă conține. Eu sunt cenușa, el e focul. Eu sunt diamantul, el mă lasă să respir. Și acum îmi amintește, mai în glumă, mai în serios, că fără el, aș fi un nimic. Eu îi amintesc că fără mine ar arde singur. De atunci, străbatem uscatul împreună, căci marea o străbate doar el cu Hidrogen, iar eu, eu sunt acasă.

Eu sunt Carbon. Sunt combustibil, alteori mină de creion, sau chiar bijuterie scumpă. Sunt schimbător, puținel ciudat. Când sunt grafit, strălucesc, sunt alunecos. Când sunt doar cărbune sunt negru, moale, murdar, atât de fragil, dar atunci când simt presiune, când sunt călit de timp, devin cel mai dur de pe pământ, devin rece, clar, valoros. Devin diamant.

FLOREA NATALIA, clasa a XI-a A

prof. coordonator Popa Maria

Viața în trei tonuri

Vii pe lume pur și inocent,
fără exercițiu sau antrenament.
Alb este primul lucru pe care îl vezi,
Alb este primul lucru pe care îl crezi.
Alb. Pânza de umplut...
Alb... mai ai încă de crescut.

Vopsele divine, amestecate, cu mare grijă
selectate.
Cu toate astea, se îmbină creând un gri urât.
Pe cine poți lua de vină?
Pe nimeni. Ai crescut.
Nu poți trăi în trecut.

Amestecul de culori al copilăriei a devenit gri.
Ce fel de adult vei fi?
Vei lăsa norii de furtună să te doboare?
Cine vei fi tu oare?

Cenușiul se înnegrește cât ai clipi
Și nu poți crede cum viața ta va fi...
N-ai crede nimic. Trec anii...
Nu mai ești copil, ci îți câștigi singur banii.

Norii de furtună s-au tot întunecat,
timpul trece încet, încetișor,
dar într-o zi te vei trezi în al tău trecut-viitor.
Norii s-au întunecat,
puterea ți-a ostenit, iar ochii nu ți-au mai clipit.

Negrul a sosit, ai îmbătrânit...

Timpul tăcerii

Tic-Tac!... Tic-Tac!
Vezi? Tac.
Ce crezi că fac?
Stau și-mi privesc ceasul.
Tic-Tac!... Tic-Tac!

Aștept să treacă timpul,
să știu când glasul meu are drept de atac.

Încă nu s-a scurs nisipul.
Trebuie să mai tac.
Nu cred că am vreun leac.

Probabil pot vorbi acum.
Nu e de parcă cuvintele mele
vor atinge pe cineva în a lor drum.

Vorbesc cu pereții.
Ce să mai spun? Avem multe în comun.
Cel puțin, așa cred... oricum.
Ei stau și se uită la mine ca la o nebună.
Până și pereții mă iau în glumă.
În fine... Ce tot sună?
Ce glumă bună!
Tic-Tac!... Tic-Tac!

A venit iar timpul să tac.

Chiriță Flavia, clasa a IX-a B
Prof. coordonator Popa Maria

TU ȘI NIMIC ALTCEVA

Iubirea vine ca prin zbor
Și lasă-n urmă strălucire
În suflet pune cald decor
Și-l umple tot de fericire.

Cu tine, ziua-i mai curată
Noaptea nu mai e așa de grea
Privirea ta...e minunată
Și inima...pui fericire-n ea.

Un zâmbet duios, plin de căldură
Mă ridică iar din vremea grea
Căci lângă tine, viața nu mai e dură
Și lumea nu mă sperie așa.

Rămâi cu mine, în fiecare pas
Să străbatem drumul vieții
Căci lângă tine simt tot ce-a rămas
Tu-mi ești zorii dimineții.

VIAȚA

Viața...drum cu soare și nor
Cu pași grăbiți sau pași ușori
E plină uneori de dor
Și alteori, de visuri noi.

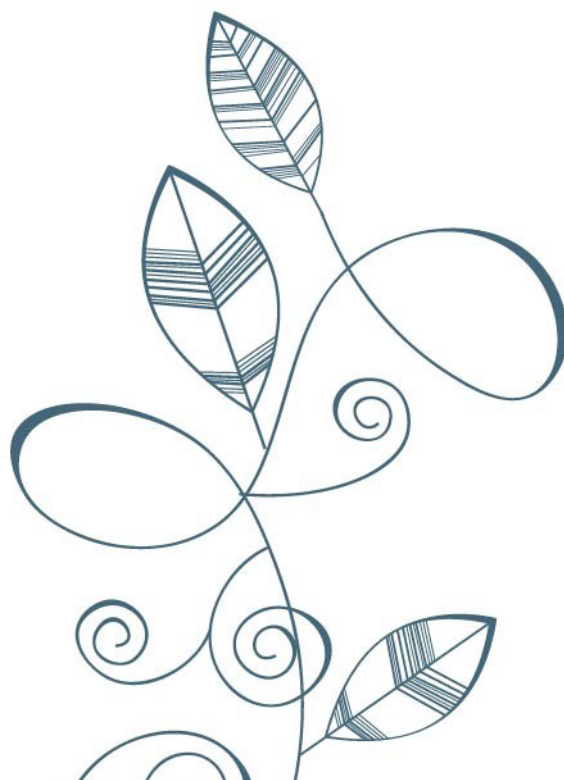
E-un munte greu, dar luminos
Cu vârfuri line și prăpăstii reci,
Dar fiecare urcuș frumos
Te face iar să te întreci.

E-un râu ce curge ne-ncetat
Cu ape limpezi sau umflate
Și totuși, ea ne-a învățat
Că trecem chiar și peste toate.

Viața e clipa ce-o trăim
Și-o strângem cald la piept mereu
În ea sperăm, în ea iubim
Ea, e al fericirii apogeu.

Vințelor Loredana-Naomi
clasa a X-a C

Prof. coordonator Turcu Denisa

Până nu se răcește cafeaua - enigmă, trecut și aroma cafelei calde

Dacă te-ai putea întoarce în timp, pe cine ți-ar plăcea să întâlnești? Este întrebarea cu care autorul acestei cărți își întâmpină cititorii pe copertă și care îndeamnă la reflecție, la călătorii interioare, la căutări în adâncul sufletului a acelor momente care au prilejuit întâlniri memorabile. Și, cu siguranță, fiecare dintre noi avem un răspuns...

Până nu se răcește cafeaua este primul volum din seria autorului japonez Toshikazu Kawaguchi. Cartea s-a vândut în peste 2,9 milioane de exemplare și a fost ulterior ecranizată, în 2018, cu titlul *Cafeneaua Funiculi Funicula*. Succesul uriaș al romanului său l-a determinat pe

Kawaguchi să scrie trei continuări: *Fericire într-o ceașcă de cafea* (vol.2); *Până nu se șterg amintirile* (vol.3) și *Înainte să ne luăm rămas bun* (vol. 4).

Revenind la întrebarea de pe coperta cărții, vom observa pe măsură ce înaintăm în lectura textului că eroii fiecărui capitol au îndrăznit să reflecteze asupra ei, așezându-se, pe rând, pe scaunul din cafenea care i-a teleportat înapoi în timp. Scopul fiecărei călătorii a fost diferit, însă toți s-au întors cu lecții valoroase despre iubire, grijă, iertare. O lecție unanim însușită a fost cea referitoare la faptul că nu putem schimba trecutul, nu putem șterge greșelile din trecut, fie ale noastre, fie ale celor dragi.

Autorul reușește să contureze poveștile fiecărui personaj bazate pe experiențe reale, formative, marcate pe care, într-o măsură mai mare sau mai mică le-am experimentat sau le experimentăm și noi. Astfel, cititorii se pot identifica ușor cu eroii și pot empatiza mai bine cu situația acestora.

Cartea cuprinde patru capitole, fiecare având în centru un protagonist ce parcurge un interesant proces de autocunoaștere. Pentru iubitorii de lectură sau, pur și simplu pentru cei curioși de continuarea poveștilor, următoarele volume prezintă succesiunea întâmplărilor din viața fiecărui personaj din cafenea.

Recomand această lectură tuturor celor dornici să parcurgă o carte care se citește ușor, dar al cărei conținut nu este sub nicio formă facil. Povești de o profunzime uimitoare, își vor lăsa cu siguranță amprenta asupra sufletului tău.

Lecturată într-o după-amiază răcoroasă de toamnă și însoțită de o cană cu cafea caldă, cartea promite să-ți creeze o experiență de *it girl* din pin-urile tale de pe Pinterest. Totuși, ai grijă să bei cafeaua până nu se răcește...

Pâncă Cristina, clasa a X-a B
Prof. coordonator Pop Raluca

Biblioteca din cafenea

Într-un colț, lângă rafturile încărcate cu cărți vechi și caiete cu coperti uzate, se afla o cutie de lemn unde oricine putea lăsa sau lua o poveste. Unii scriau despre iubiri pierdute, alții despre vise urmărite cu încăpățănare. Era un schimb tăcut de suflete, o confesiune scrisă ce, într-o zi, avea să fie citită sub lumina unui alt răsărit.

În acea seară, pragul cafenelei a fost trecut de un cuplu. El părea puțin mai în vârstă decât ea, fruntea ușor brăzdată de riduri fine, privirea sigură, dar obosită. Purta un palton închis la culoare, cu gulerul ridicat pentru a se proteja de frig, iar o eșarfă din lână îi era lejer înfășurată în jurul gâtului.

Lângă el, femeia părea mai tânără, cu trăsături delicate și ochii plini de o strălucire curioasă. O haină groasă îi acoperea trupul subțire, iar în mâini își strângea o pereche de mănuși din piele, încă ude de ploaie.

S-au așezat la o masă lângă fereastră, unde lumina galbenă a lămpii crea un contrast blând cu întunericul de afară. El și-a scos telefonul, dar după o ezitare, l-a pus deoparte. Ea și-a desprins eșarfă, lăsând-o să cadă neglijent pe spătarul scaunului.

Un chelner cu o vestă gri și un șorț impecabil s-a apropiat, cu un zâmbet discret și i-a întrebat cu ce i-ar putea servi. Bărbatul a cerut un cappuccino cu scorțișoară, iar femeia un ceai de iasomie. În timp ce așteptau, ea și-a trecut degetele peste suprafața netedă a colii de hârtie, privindu-l cu un zâmbet abia schițat.

— Ai vrea să scriem ceva?

El a ridicat privirea, analizând-o pentru o clipă, apoi a luat stiloul și, cu un oftat ușor, a început să scrie. Povestea lor rămânea acolo, printre atâtea altele, un fragment de viață ce urma să fie descoperit cândva, de cineva.

„Aerul rece al dimineții pătrundea prin geamul crăpat al taxiului, aducând cu el un miros familiar de ploaie și asfalt ud. Clădirile înalte ale orașului New York se ridicau impunătoare de o parte și de alta a străzii, conturând un peisaj de viață și zgomot. Fiecare claxon, fiecare voce grăbită a trecătorilor, fiecare neon pâlpâind deasupra trotuarelor era un semn că aici viața nu se oprește niciodată

Erin își strângea în brațe rucsacul, privind fascinată cum taxiul se strecura prin haosul urban. Tocmai sosise în orașul visurilor ei, lăsând în urmă liniștea sufocantă a unui orașel de provincie pe care îl numise „acasă” prea mult timp. Inima ei bătea mai repede, un amestec de emoție și teamă strecurându-se prin vene. Totul era nou, imens și, într-un mod ciudat, intimidant.

-Aici e, anunță șoferul cu un accent greu, plictisit, oprind în fața unei clădiri vechi din cărămidă roșiatică.

Fațada părea scorjită de vreme, dar avea un farmec aparte, cu balcoane înguste și ferestre înalte, dincolo de care se vedeau perdele grele și lumini calde. Emilia își scoase portofelul cu mâinile ușor tremurând și îi întinse banii șoferului, care îi luă imediat și dispăru în haosul orașului. Inspiră adânc, ridicând privirea spre etajul trei, unde știa că se afla apartamentul ei.

Cu valiza grea într-o mână și cheia strânsă în cealaltă, urcă scările înguste, lemnul scârțâind sub pașii ei. Pe hol, lumina galbenă a unui bec pâlpâia intermitent, iar pereții erau îmbrăcați în tapet vechi, ușor decolorat. Emilia trecu pe lângă câteva uși închise, întrebându-se ce fel de oameni locuiau dincolo de ele.

Ajunsa în fața apartamentului 3B, introduse cheia în broască și împinse ușa. Camera mirosea a vopsea proaspătă și lemn vechi, un miros familiar care o făcu să zâmbească ușor. Lumina slabă de afară pătrundea prin fereastră, dezvăluind podelele de lemn uzate și mobila simplă: o canapea gri, o măsuță de cafea zgâriată și câteva rafturi goale. În bucătărie, dulapurile albe contrastau cu peretele de cărămidă expusă, dând camerei un aer rustic. Lăsă valiza jos și își trecu mâna prin părul lung, inspirând din nou aerul apartamentului ei nou. În sfârșit, era aici. În New York. În propria ei viață. Și, pentru prima dată după mult timp, se simțea vie.

Aerul nopții pătrundea prin fereastra ușor întredeschisă, aducând cu el răcoarea orașului care, deși aproape de miezul nopții, încă pulsa de viață. Claxoane răzlete, râsete îndepărtate și sunetul unui autobuz care frâna brusc pe bulevard, umpleau aerul ca o simfonie haotică. Însă, dincolo de toate acestea, un singur zgomot o făcea pe Emilia să-și muște buza de frustrare: basul greu care vibra prin pereții subțiri ai apartamentului ei.

Își trecuse deja mâna de câteva ori prin părul ciufulit, încercând să-și recapete răbdarea. Inițial, ignorase muzica. Apoi, își pusese perna peste cap, sperând că va atenua sunetul. Nici vorbă. O oră mai târziu, fiecare fibră a corpului ei cerea somn, dar volumul de dincolo de perete nu părea să scadă. Cu un oftat lung, Erin se ridică din pat și își strecură picioarele goale în perechea de papuci uzați pe care îi cumpărase la reducere într-o după-amiază. Purta un tricou larg, care îi aluneca pe un umăr, și niște pantaloni scurți de pijama care îi veneau ușor lejer.

Pășind pe podeaua rece, deschise ușa apartamentului și înaintă în holul slab luminat. Un bec pâlpâia deasupra capului ei, aruncând umbre ciudate pe pereții acoperiți cu tapet vechi. Sunetul muzicii devenea și mai clar acum, iar când ajunse în fața ușii apartamentului vecin, își strânse pumnii, încercând să nu lase furia să preia controlul.

Ridică mâna și bătu tare de trei ori. Nu trecu nici măcar o secundă și ușa se deschise brusc, ca și cum fusese deja așteptată.

În fața ei, sprijinindu-se nonșalant de tocul ușii, stătea nimeni altul decât Theo Evans.

Ochii ei se măriseră ușor, dar nu de uimire, ci de iritare. Theo Evans. Numele lui era peste tot, pe panouri publicitare, în topurile muzicale. Cu părul ușor ciufulit și un pahar de whiskey în mână, arăta exact ca tipul de celebritate care trăia fără griji.

El o privi de sus, un zâmbet leneș conturându-i colțul buzelor.

— Dacă ai venit să-mi vinzi prăjituri de la Cercetașe, nu sunt interesat, spuse el, vocea lui având acel ton ușor răgușit, specific cântăreților care petrec prea mult timp pe scenă.

Erin își încrucișă brațele și își arcui o sprânceană.

— Serios? Prăjituri? Uite ce e, știu că pentru tine ora două dimineața e momentul perfect pentru un concert privat, dar unii dintre noi au o viață reală. Poți, te rog, să dai muzica mai încet?

Theo o privi câteva secunde, sorbind încet din pahar. O analiza. Îi citea expresia feței, postura, energia.

— Hmm, ești nouă pe aici, nu? Încă nu ai învățat că New York-ul nu doarme?

— New York-ul nu doarme, dar eu încerc să o fac, răspunse ea printre dinți.

Theo își trecu limba peste buza inferioară și ridică o sprânceană, de parcă răspunsul ei îl amuza.

— Știi ce? Ai tupeu. Îmi place.

— Și mie îmi place somnul, dar se pare că l-ai distrus, ripostă ea, strângând brațele mai tare în jurul pieptului.

Theo râse scurt, un sunet scăzut, dar plin de divertisment.

— Bine, bine. Pentru tine, vecină, am să dau muzica mai încet. Dar doar pentru că ai venit să-mi bați la ușă în pijamale.

Erin simți căldura urcându-i în obraji și își dădu ochii peste cap.

— Mulțumesc, mormăi ea, întorcându-se pe călcâie și trântind ușa apartamentului ei în urma sa.

De partea cealaltă, auzi râsul lui Theo și cum, într-adevăr, volumul muzicii scădea ușor. Se lăsă pe spate în ușă, inspirând adânc. O, Doamne. Vecinul ei era Theo Evans. Și, mai rău de atât, era insuportabil.”

(fragment din romanul *Biblioteca din cafenea*
Franțeș- Cotârlici Elisa, clasa a X-a B)

Activități de toamnă la grupa "FLUTURAȘILOR"

Profesor pentru educație timpurie: Morariu Mirela și Zvîncă Emilia

Toamna a adus în grupa noastră nu doar culorile ei calde, ci și o mulțime de activități pline de bucurie și descoperire.

Copiii s-au bucurat de experiențe practice și senzoriale prin care au învățat despre fructe, legume, tradiții și obiceiuri specifice acestui anotimp.

Am început prin a pregăti împreună un delicios foietaj cu mere, o prăjitură parfumată ce a transformat sala într-o mică bucătărie de toamnă. Cei mici au fost încântați să participe la fiecare pas, de la pregătirea ingredientelor până la gustarea finală.

Unul dintre momentele cele mai interesante a fost atunci când am pus murături, o activitate prin care copiii au descoperit legumele, mirodeniile și modul în care acestea se transformă în timp.

Entuziasmul lor a fost contagios, fiecare fiind nerăbdător să-și aducă aportul la borcanele colorate și aromate.

Tot în cadrul temelor de toamnă, am realizat o gustoasă salată de fructe, folosind fructe proaspete și suculente. Copiii au tăiat, amestecat și gustat, învățând despre culori, arome și importanța unei alimentații sănătoase.

Una dintre activitățile preferate ale copiilor a fost „culesul” de morcovi și cartofi, desfășurat chiar în sala de grupă.

Am pregătit o tavă mare cu pământ în care am ascuns legumele, iar cei mici au devenit mici exploratori, descoperindu-le cu uimire și curiozitate.

A fost o experiență practică, plină de suspans și voie bună, care i-a ajutat să înțeleagă cum cresc legumele în pământ.

De asemenea, copiii au avut ocazia să sfărâme porumb, o activitate tradițională prin care au exersat răbdarea, coordonarea și motricitatea fină. Micuții au lucrat cu interes, bucurându-se de texturi, sunete și noua abilitate descoperită.

Toate aceste activități au transformat toamna într-un anotimp al explorării, al gusturilor și al experiențelor autentice.

Prin joc și implicare directă, copiii au învățat lucruri noi și s-au conectat cu tradițiile acestui anotimp bogat și generos.

În inima metropolei orientale: Jurnal de călătorie în Istanbul

Am așteptat cu drag această excursie cu parfum oriental. Cu toate că eram conștiente de drumul lung pe care urma să îl parcurgem, eram convinse că cele șase zile programate pentru călătorie, nu ne vor dezamăgi. De îndată ce am aflat itinerarul și obiectivele turistice pe care le vom vizita, am presimțit că va fi o experiență memorabilă.

Dis-de-dimineață, nerăbdători să pornim într-o nouă aventură, ne-am întâlnit cu toții la autocar. Entuziasmul se putea citi pe chipul fiecăruia. Cu siguranță l-am transmis și părinților care, grijulii ca de obicei, ne-au dat ultimele sfaturi și ne-au urat drum bun. În aceea zi, am străbătut distanțe mari până în Bulgaria, însă nu ne plângem: *călătorului îi șade bine cu drumul!* Odată ajunși acolo, am vizitat zona pietonală din Ruse, ca apoi să ne îndreptăm spre Veliko Târnovo, acolo unde urma să ne cazăm. Am parcurs destul de repede distanța până la destinație, astfel încât ne-am putut bucura de o plimbare pe străduțele înguste și cochete ale stațiunii bulgărești. Am ales apoi să admirăm

spectacolul de lumini de la Cetatea *Tsaravets*- o feerie!

Foarte încântate de experiența trăită, a doua zi am pornit spre Istanbul, dar nu înainte de a vizita și interiorul cetății *Tsaravets*. Am rămas impresionate de arhitectura armonioasă a clădirii, de împrejurimile acesteia, precum și de vederea panoramică asupra stațiunii. Fiindcă am ajuns în Istanbul destul de târziu, ne-am petrecut seara la hotel, glumind și plănuiind continuarea călătoriei.

A treia zi a fost cea mai solicitantă. Am avut șansa de a admira unele dintre cele mai renumite obiective turistice din centrul Istanbulului. Am început prin vizitarea celor două mari moschei, și anume, *Moscheea Albastră* și *Biserica Sfânta Sophia (Hagia Sophia)*. Ne-au surprins obiceiurile specifice culturii musulmane care le impun tuturor femeilor acoperirea părului la intrarea în moschei. Din respect, ne-am conformat și noi tradiției. În continuare, am vizitat maiestuosul palat *Topkapı*- un simbol al splendorii otomane din secolul al XV-lea, apoi *Basilica Cisterna*- cea mai mare cisternă subterană antică din Istanbul, încheind ziua cu o plimbare prin *Marele Bazar*.

În cea de-a patra zi, am avut plăcerea de a trece pragul faimosului palat *Dolmabahçe*- o bijuterie a culturii orientale. Acesta a fost comoara sultanilor de pe Bosfor, cea mai mare și mai luxoasă reședință din Turcia. Este un simbol al opulenței orientale a celor șase sultani care l-au locuit, combinată cu rafinamentul occidental. Ulterior, ne-am plimbat pe aleile comerciale ale parcului tematic *Vialand*, iar spre seară, am participat, bucuroase, la croaziera de pe Bosfor.

O plimbare spectaculoasă, care a transformat strămtoarea dintre cele două continente, într-o adevărată scenă vie. Am degustat câte puțin din deliciile bucătăriei turcești și am asistat la un program artistic superb.

Următoarea zi a fost una mai relaxantă. Am mai staționat preț de câteva ore în Istanbul, după care ne-am îndreptat spre Bulgaria, unde am petrecut o seară liniștită, plină de râsete și voie bună.

Pe neașteptate, a sosit și ultima zi. Nu ne venea să credem că această experiență urma să se încheie. Ce bine ar fi dacă am putea câteodată să oprim timpul în loc! De data aceasta nu am reușit, așa că ne-am îndreptat spre casă, dar nu înainte de a vizita *Castelul Reginei Maria* din Balcic. Am descoperit, cu încântare, un refugiu regal, învăluit în lumină și parfum de trandafiri, care inspiră noblețe și poezie. Atât castelul, cât și grădina, păreau un loc în care rafinamentul și eleganța regală, natura și istoria au scris parcă cel mai frumos basm. Fascinant!

Moscheea Albastră

Moscheea Hagia Sophia

Reveniți pe meleaguri familiare, ne-am încheiat aventura cu un popas în Constanța,

Experiența acestei călătorii a fost una complexă și profund memorabilă. Am legat prietenii frumoase și ne-am bucurat de o atmosferă plină de savoare și culoare. Excursia, în sine, a reprezentat pentru noi o ocazie de învățare, descoperire și încântare, motiv pentru care suntem recunoscătoare. Cu sufletul la gură, așteptăm următoarea călătorie!

Bucur Larisa, Chirteș Lorena, Feier Andreea, Frandేశ Elisa,
Nedelea Daiana, Pop Alexia
Clasa a X-a B
Prof. coordonator POP RALUCA

O aventură de neuitat

Istanbul, Turcia

Prima mea excursie în afara țării a fost la Istanbul, un oraș fascinant care îmbină tradiția cu modernul într-un mod unic. A fost o experiență pe care am așteptat-o cu emoție, iar realitatea a depășit orice așteptare. Totul – de la oameni, mâncare, cultură și până la atmosfera orașului – m-a făcut să simt că am pășit într-o lume complet nouă.

Comorile Istanbulului

Croaziera pe Bosfor – magia serii

Unul dintre momentele care mi-au rămas cel mai puternic în minte a fost croaziera pe Bosfor. Pe lângă priveliștea spectaculoasă a orașului luminat, am avut parte și de un program artistic plin de energie, iar cina servită pe vas a completat perfect seara. Mi s-a părut un moment ca desprins din filme – valuri, muzică, luminile orașului și o atmosferă pe care o voi purta mult timp în suflet.

În Istanbul am vizitat câteva dintre cele mai cunoscute și impresionante obiective turistice:

- Hagia Sophia – grandioasă, încărcată de istorie.
- Moscheea Albastră (Sultanahmet Camii) – o bijuterie arhitecturală.
- Grand Bazar și Spice Bazar – locuri pline de culori și miresme.

Bulgaria – surprize pe traseu

Cetatea Tsarevets – inima Veliko Tarnovo

Cetatea Tsarevets din Veliko Tarnovo m-a impresionat prin atmosfera medievală și prin priveliștile de pe coline. Ruinele și zidurile vechi spun povești despre trecutul Bulgariei.

Spectacolul de lumini – un final magic

Seara, am avut parte de un spectacol de lumini în Veliko Tarnovo, care a colorat întreaga cetate într-un mod spectaculos.

Castelul Reginei Maria

Am vizitat și Castelul Reginei Maria, un loc elegant și romantic, ideal pentru fotografiile și pentru a descoperi istoria regiunii.

Prietenii noi și amintiri de neuitat

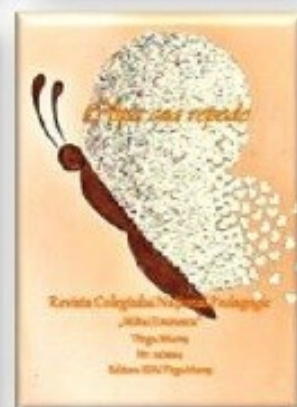
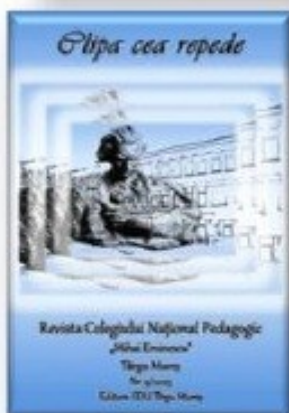
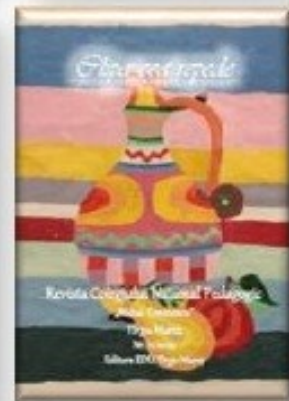
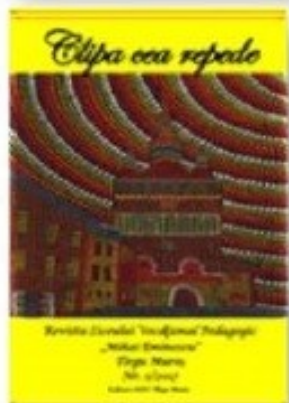
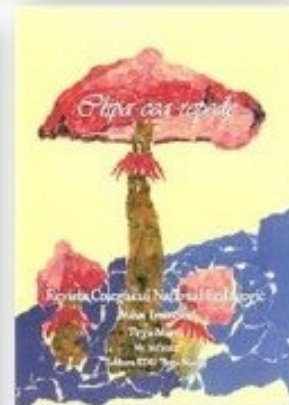
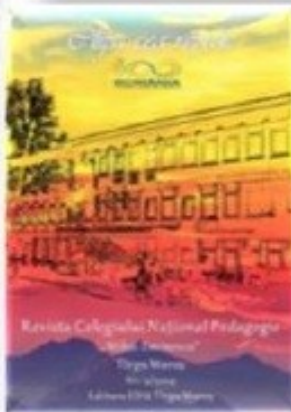
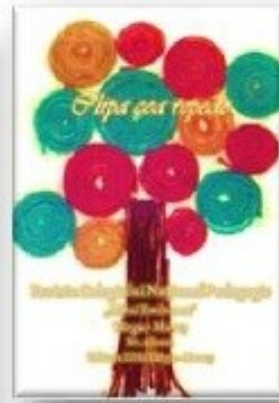
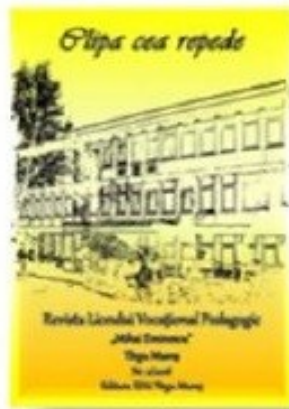
În această excursie mi-am făcut și prieteni noi din celelalte clase, iar momentele petrecute împreună au făcut experiența și mai specială.

Concluzie

Excursia în Istanbul și Bulgaria a fost una dintre cele mai frumoase experiențe ale vieții mele. Am descoperit locuri incredibile, am trăit momente memorabile și am legat prietenii noi.

Coperta 1: Sărăcuț Maya, clasa a X-a B
Coperta 4: Mărincean Elisa, clasa a X-a A

Din colecția noastră ...

ISSN 2559-0944
ISSN-L 2559-0944